

NOUZOVSKÝ ŽURNÁL 5

ročník IX

29. září 1995

25. TÁBOR T. K. PRŮZKUMNÍK

reportáže z jubilejního tábora

Co najdete uvnitř

	Informační servis informace o tom, co bude	2
	Slavnostní zahájení provozu dámské latríny nového typu exkluzivní reportáž z otevření nové latríny	3
	Zákeřná kolejnice další kuriózní úrazy	5
	Nouzovský Wimbledon budování hřiště	6
	Jak nepřipálit kaši Kosa opět v akci jako kuchař	8
	Navštívil nás Rákosníček červený přeliv už není v módě	9
	Celotáborové hry (9) Cesta do ráje 1995	10
	Slavné výroky nejoblíbenější rubrika Nouzovského Žurnálu	15

uzávěrka 3. 9. 1995

INFORMAČNÍ SERVIS

◆ Termíny výprav:

- 7. října
- 21. října
- 4. listopadu
- 18. listopadu
- 2. prosince
- 16. prosince
- 23. prosince - vánoční besídka

◆ Nouzovský Žurnál č. 6 vyjde 1. prosince

- ◆ Z technických důvodů byla uzávěrka tohoto čísla již 3. září, takže veškeré informace po tomto datu se již do tohoto čísla nedostaly. Přijměte proto naši omluvu.

vaše redakce

SLAVNOSTNÍ ZAHÁJENÍ PROVOZU DÁMSKÉ LATRÍNY NOVÉHO TYPU

Loni se stavěla pánská latrína, letos přišla na řadu latrína dámská. Vzhledem k poloze plánovaného nového mostku přes potok pro ni bylo zvoleno nové místo. A tak nedaleko pánské latríny vyrostl ještě jeden „atomový kryt“, jak loni tento typ latríny nazval Slon. Týden po začátku tábora došlo tedy k významné události, kterou bylo zahájení provozu nové latríny. Náš reportér sice nebyl k ceremoniálu přizván, ale reportéřské role se ihned ochotně ujala Lenka - Krteček.

„Jsem toho ještě plná,“ prohlásila dojatě po návratu ze slavnosti a dala se do psaní.

A zde je tedy Lenčina autentická reportáž.

Žádná z nás nepředpokládala tak brzkou dostavbu nové latríny. Šokující byla jednoho dne po večeri pozvánka na slavnostní otevření.

K novostavbě se vydal průvod dívek, v jehož čele stanul sám náčelník kmene Barmanů. S napětím jsme se blížili novou trasou kolem romantické skály k očekávanému dílu. Ta promyšlená volba místa, ta elegance a nový rozměr, to skloubení tradičního a nového! Klasické srdéčko jako by mělo připomínat dávné „kadibudky“ našich prababiček, naproti tomu moderní vnitřní výzdoba s podpisy tvůrců. Jak dojemné přání v anglickém jazyce „jen pro tebe ...“ Mnohá z nás zamáčkla slzu dojetí.

Náčelník přivítal přítomné, představil pracovníky stavební firmy, kteří sklidili nadšené ovace, a předal slovo stavbyvedoucímu Buggy. Ten pronesl optimistický věcný projev a přizval zde přítomnou slečnu Lucii, aby přestříhla pásku zlatavé barvy. Nebyla to lehká úloha. V tolik očekávaný moment zklamaly nůžky. Ale česká dívka si přece nenechá zkazit radost z nového hygienického zařízení nekvalitním drobným nástrojem. Po chvilce snažení opět mohly davy propuknout v nadšený potlesk a oslavné výkřiky. 15. července 1995 ve večerních hodinách vstoupila do prostoru nové latríny poprvé dívčí noha.

Několik jedinců požadovalo (a přání nakonec podlehla většina), aby praktickou ukázkou provedla slečna Ála. Odpověděla, jak jinak, jen těžko ovladatelným smíchem...

Zatěžkávací zkoušku provedlo 11 figurantek usazených v řadě, to stavitele uklidnilo a pokojně opustili zónu pro ženy a dívky.

A latrína začala plnit svou funkci (počáteční nápor byl značný).

Jen tak na okraj ... akustika je výborná.

Po velké slávě již následovaly všední dny přinášející takové drobnosti jako mokré prkénko nebo ztracený toaletní papír.

Toaletních papírů se v latrínách za ta léta utopilo několik. Dnes to už není nedostatkové zboží, aby se vyplatilo za ním skákat (není prokázáno, že by to snad někdo někdy udělal). Nicméně jeden pád toaletního papíru, který následoval brzy po slavnostním otevření nové latríny byl přece jen kuriózní.

Do tábora přišel všem děvčatům dopis od Mustangů. Některé poznámky Lucii našťovaly natolik, že se rozhodla jim napsat odpověď na toaletní papír. Ne zvolila však pro tento úkon vhodné místo. Vyrazila s Ančou a Janinkou na latrínu přemýšlet o obsahu dopisu. Toaletní papír nepochopil svoji novou funkci, nebo se jí snad zalekl, a jako přitahován magnetem skončil v bezedné hlubině. Anča s Janinkou z toho měly náramnou legraci narozdíl od Lucie, která byla ještě našťvanější.

První úraz na nové latríně postihl Šárku Čertovu, která propadla roštem, když pod ní praskla krajinka, a odřela si nohu. Když si stěžovala Buggymu, ten s klidem odpověděl:

„A mně se zdála ta krajinka trochu tenká, už když jsme stavěli.“

ZÁKEŘNÁ KOLEJNICE

Kus kolejnice pokrytý maskovacím nátěrem a zavěšený na kuchyni je nerozlučně spjat s nouzovskými tábory, kde už od roku 1985 slouží jako signalizační zařízení. To ještě stála celá stará kuchyň i s jídelnou. Na konci jídelny byla zbudována jakási šibenice, na kterou byla kolejnice zavěšena. V této části louky se vždy drželo vlhko, takže stačil trochu delší déšť a rázem přišly ke slovu dřevěné chodníčky.

Roku 1985 byly chodníčky už položeny, když již zkušený Čmelák a ještě nezkušený Slon stavěli šibenici pro kolejnici. Nedošlo jim, že kolejnice visí přímo nad chodníkem vedoucím ke schůdkům na val nad táborem. Následky byly hrozné. Při poplachu se srazil s nic netušící kolejnicí Vojín. Se zakrvácenou hlavou a malým otřesem mozku se dopotácel do jídelny. Při ošetřování se mu Míša a Špek posmívali.

„Vy jste se našli, až jste se hledali,“ prohlásil na jejich adresu otřesený Vojín.

Netrvalo dlouho a s kolejnicí se nedobrovolně setkal sám stavitel Čmelák. Vypadal jak po průstřelu hlavy. Z rány mu tekla proudem krev a celá scéna působila dost hororově. Konečně někoho napadlo, že by se s tím mělo něco dělat, a chodník byl posunut o něco vedle.

Od roku 1987, kdy byla uvedena do provozu nová kuchyň, našla kolejnice své nové místo na přední stěně vedle okna a pod ní stál stolek s hrncem čaje, později s várnicí. A bylo po problémech.

Po vlhčích a studenějších létech následovala léta suchá a hlavně teplá. Várnice se přestěhovala do stínu na plato u potoka a místo pod kolejnicí zůstalo prázdné. Roku 1995 odtud zmizel i stolek a kolejnice opět začala cenit zuby. Janinka, která šla z kuchyně do jídelny, nabrala kolejnici čelem, až se jí zatmělo před očima. Dověkla se do jídelny, kde se pak na lavici probírala z tohoto nenadálého otřesu. Kromě zvonění v hlavě se jí naštěstí žádný viditelný úraz nestal. To Čert už takové štěstí neměl. Tahal se s Dášou o její polštářek, když tu jejich souboj nečekaně rozhodla kolejnice, které Dáša trochu napomohla. Způsobila Čertovi tržnou ránu nad pravým obočím.

NOUZOVSKÝ WIMBLEDON

Mechanizace si pomalu ale jistě nachází cestu i na nouzovské tábořiště. Slon přivezl na invazi výkonnou sekačku na trávu. Louka byla už posekaná zemědělskou mechanizací, ale s tím Slon nebyl spokojen, protože jeho pozornost se soustředila především na hřiště. Posekal trávu za stany v oblasti budoucího hřiště a spokojeně pokýval hlavou. Sekačka pracovala na jedničku.

Kluci zahájili vyměřování hřiště. Největším problémem bylo vytvoření pravých úhlů. Metoda od oka se ukázala jako málo účinná, především proto, že každý má oči jiné. To už Slon nevydržel a začal na provázku uzlovat Pythagorovu větu - 3 uzly, 4 uzly a 5 uzlů ve stejných vzdálenostech na stranách trojúhelníka vytvoří spolehlivě pravý úhel. Znáte to přece: $a^2 + b^2 = c^2$.

Nakonec tuto etapu Slon zhodnotil slovy:

„Čím víc lidí spolu dělá, tím větší blbosti se vyráběj.“

Tato věta se může směle zařadit mezi ostatní Murphyho zákony.

Po vytyčení hřiště pokračovalo sekání. Slon projel se sekačkou hřiště. Pak si lehl na zem vedle sekačky, zkontroloval výšku nožů od země a prohlásil:

„Ještě můžeme níž!“

A to se opakovalo několikrát, než Slon konečně zhodnotil hřiště slovy:

„Hotovej Wimbledon.“

Samozřejmě se našlo dost těch, kterých šlo toto uctívání boha Wimbledonu na nervy. Tím spíš, když Slon vyhlásil zákaz vstupu na hřiště, pokud bylo po dešti mokré, aby se náhodou nepoškodil povrch. Výsledkem bylo, že otázkou cti každého rebela bylo projít aspoň přes růžek hřiště. Na druhou stranu je třeba dodat, že se chovali k hřišti slušně a trávě neublížili.

Každý zákaz může být k něčemu dobrý. Lucie pronásledovaná Blondřákem našla uvnitř hřiště azyl. Blondřák nedokázal zákaz překročit a nerozhodně zůstal stát na kraji hřiště.

Slon byl v sekání neúnavný a sekal hřiště po celou invazi. Výsledkem bylo hřiště s viditelně nižší trávou než v okolí. Marian Slona jednou chvílí pozoroval a pak prohlásil:

„Tichej blázen. Akorát ten motor dělá bordel.“

JAK NEPŘIPÁLIT KAŠI

Že je Kosa specialista na krupicovou kaši, to dokázal již před čtyřmi lety, kdy vařil kaši o třináctém dnu a honil Mariana s krupicí tak dlouho, až umíchal docela slušný beton, ovšem chuťově výtečný. Helča tenkrát při vydávání kaše ulomila sběračku a Ještěrka dodnes vzpomíná, jak vylizovala zbytek kaše z hrnce a pak jí z toho bylo těžko.

Když Kosa při své letošní návštěvě tábora zjistil, že se bude k večeri vařit krupicová kaše, bylo jasné, že ji uvaří on. Nadšeným spolupracovníkem se mu stal Starosta. Jak tak míchali, ucítili nějaký zápach.

„Musíš míchat rychleji, připaluje se to,“ říká Kosa Starostovi.

V tak velkém hrnci, v jakém se kaše pro 60 lidí vaří, je zázrak ji ani trochu nepřipálit. Starosta o tomto problému ví, a proto přidává na intenzitě míchání. Zápach ale sílí.

„Starosto míchej!“ honí ho Kosa.

Starosta míchá jak o život. Zápach však nepřestává. Po důkladné prohlídce kamen otvírá Kosa troubu a rázem je zamořen celý tábor.

„A jsme bez večere,“ pomysleli si táborníci, kteří zrovna stáli na večerním nástupu.

Situace našťestí nebyla tak tragická. To jen v troubě zůstal pekáč rýže od oběda. Stačilo pak v kamnech opět zatopit. Celá záležitost měla pak jeden kladný důsledek. Krupicová kaše byla dokonale promíchaná, bez hrudek a ani trošku nebyla připálená. Kdo umí, ten umí.

NAVŠTÍVIL NÁS RÁKOSNÍČEK

Snad na každém táboře se najde nějaká tábornice, která si obarví vlasy, aby se nějak odlišila od ostatních (když už to jinak nejde). K tomu se používá červený krepový papír, který po namočení velice ochotně pouští barvu. Když se letos objevila první děvčata s červeným přelivem, rozhodly se Ještěrka, Jaruška a Lucie z touhy po originalitě, že červená už není v módě. Prohledaly vůdcák a začaly zkoušet jiné barvy. V následujících pokusech experimentálně dokázaly, že modrá barva nepouští vůbec. Zbyla barva zelená. Další experimenty ukázaly, že čím světlejší vlasy, tím lépe barva chytá. Nejzelenější vlasy pak měla Jaruška, mírně nazelenalé Lucie a Ještěrce se na vlasy nechytla barva vůbec. Zato měla parádně zelenou ruku od toho, jak ždímalala krepák pod vodou.

Reakce táborníků byly různé. Lucii narážky na zelený odstín jejích vlasů psychicky zdeptaly natolik, že odmítala vycházet ze stanu. Jarušce se začalo říkat Rákosníček. Ještěrka z toho měla legraci a svojí zelenou rukou občas strašila nic netušící táborníky.

CELOTÁBOROVÉ HRY (9)

Cesta do ráje

Letošního roku se v Nouzově usídlili divoši. Celotáborovou hru připravovaly Šárka a Dáša. Vedle ešusovníku si zbudovaly rákosovou chýši (kterou jim hned někteří zkritizovali) a vedle ní ohniště, kde bude hořet posvátný oheň. Ten se na začátku tábora zapálí a nesmí až do konce tábora zhasnout. Jinak se budou duchové zlobit.

Začátek tábora byl netypický. V táboře zůstalo jen pět vedoucích, Jaruška, Pavel, Herouš, Blondák a Šéd'a. Ostatní se stáhli na tábořiště Stopařů na Veverově. Budou představovat divochy z kmene Barmanů.

Z tábořiště se na chvíli stala kupecká loď plující za směnným obchodem. Některé děti se po příjezdu nejdřív ptaly, kde jsou ostatní vedoucí, ale pak už se ptát přestaly. Ba dokonce se zdálo, že jim vedoucí ani moc nechybí. Vzhledem k tomu, že Pavel, Herouš a Blondák stavěli dámskou latrínu, byli na řízení celého tábora se 40 dětmi Jaruška a Šéd'a sami.

„Šlo to docela dobře,“ řekl později Šéd'a, „ale dlouho bychom to asi nevydrželi.“

Večer šel na válečnou poradu na Veverov. Tam ho přivítali hladoví divoši. Pavel jim prý slíbil, že jim donese jídlo, a nedorazil. Při pozdějším zkoumání tohoto nedopatření se zjistilo, že oběd nezbyl, a tak Pavel skutečně nic hladovějícím divochům nedonesl. Že jim mohl vzít aspoň chleba a paštiku, to už ho nenapadlo.

Šéd'a se s divochy dohodl a vrátil se do tábora. Zahajovací večer na lodi probíhal dobře, když důstojník Jaruška přiběhl za kapitánem Šéd'ou a rozčileně hlásil, že loď narazila na skalisko a potápí se. Šéd'a začal jako správný mořský vlk nadávat na kormidelníka, že se určitě opil, a vyrazil obhlédnout situaci. Vzápětí vyhlásil evakuaci na pevninu, protože loď sice na pobřežním skalisku seděla pevně, ale vítr nebo vlny ji mohly kdykoliv potopit.

„Jaruško, a vážně je kormidelník opilej?“ ptal se jeden zmatený táborník.

Někdo dokonce rozšířil fámu, že kormidelníkem byl Marian.

Tábor tedy šel spát nahoru do lesa. Noc byla teplá a klidná. Největší problém byl děti ještě plné energie z města přesvědčit, že už mají spát. Hlídky byly dobrovolné a na poslední hlídku se dobrovolně přihlásili dva malí kluci (to byl záměr, kdyby se dobrovolně nepřihlásili, byli by dobrovolně vybráni). Hlídky nastupovaly až o půlnoci, protože v neděli je budíček v 8 hodin.

V 11 večer dorazili vedoucí - divoši do tábora a za spolupráce vedoucích - kupců probrali stany a každému táborníkovi vzali jednu věc, nejčastěji botu. Počet sebraných věcí se pak dlouho nedařilo nikomu spočítat. Když znova prolezli všechny stany a zkontrolovali, co komu sebrali, zjistili, že je vše v pořádku a že jenom neumějí počítat. Věci schovali k Šárce a Dáše do chýše a zase odešli na Veverov.

Akce měla vypuknout ráno v půl sedmé. Táborníci ale měli naspáno z domova, takže někteří už od šesti hodin dělali neplechu. Šed'a má obavu, že se táborníci rozutečou po lese dříve, než je divoši najdou. Ve třičtvrtě na sedm už se chystá, že jim půjde naproti, jestli náhodou nezaspali, když tu zahlédne v lese příkrčenou postavu. Akce začala. To už byla hlídka svázaná (a zase rozvázaná, protože byla svázaná špatně). Divoši se plížili lesem a byl na ně pohled pro bohy. Pánové jen v bederních rouškách a děvčata měla slušivé miniúbory ověšené kostmi a podobnými rekvizitami. Krokodýl chvíli provokoval šíškami, ale vzápětí už si ho divoši nesli i se spacákem k mučení.

Ztroskotanci se tedy vrátili do tábora, aby zde celé tři týdny žili společně s divochy kmene barmanů. Hned na začátek si ale museli doběhnout pro své ztracené věci, které byly rozložené na nedalekých kládách (vyplavilo je tam moře). To byla první etapa hry.

Že realizace celotáborové hry někdy narazí na nepředvídatelná úskalí, to už dobře víme ze seriálu o celotáborových hrách. A přece jsme vždy překvapeni novou překážkou. Před jednou etapou měl vyhasnout posvátný oheň. Táborníci si pak dojdou k šamanovi pro nový oheň a za to budou muset splnit úkol. Zdánlivě jednoduchá záležitost se však nečekaně ukázala jako značně složitá.

Družiny byly odpoledne odlévat stopy. V táboře bylo jen pár vedoucích a marodi. Šéd'a nechal v klidu posvátný oheň dohasínat. Jenže Petr, který už byl téměř zdravý, iniciativně přiložil.

„Neměl by ten oheň už zhasnout?“ zeptala se Ještěrka nahlas, zatímco Šéd'a za Petrovými zády gestikuloval, aby byla ticho.

Ještěrka zmlkla, ale to už bylo pozdě. Tajný boj o oheň vypukl. Vedoucí se v jídelně dohadovali, co s tím.

„Já jim to zaleju a bude to,“ prohlásil Starosta rezolutně a šel si do kuchyně pro kotlík s vodou.

„To vůbec nebude nápadný,“ směje se Lucie.

Venku sice občas sprchne, ale jen trochu.

„No co,“ prohlásil Šéd'a. „Místy přehánky.“

Starosta se už plíží s kotlíkem plným vody za jídelnou. Za chvíli volá:

„Udělejte s nima něco, oni sem pořád koukaj!“

„Já tam jdu,“ řekla Lucie a vyrazila ke srubu, kde byli na verandě marodi.

Šéd'a se po chvíli vydal za ní. Stoupl si přímo před Petra a diskutovali o všem možném. To už se ale Petr různě vyklání a povídá:

„Ten kouř je nějaký divnej.“

„Já se tam podívám,“ prohlásila Lucie a vyrazila k posvátnému ohni. Petr za ní.

„Petře,“ zarazil ho Šéd'a, „ty seš nemocnej nebo co, že tady tak pořád pobíháš?“

Petr se vrátil zpátky.

„V pořádku, hoří!“ volá Lucie od posvátného ohně, který už v té době samozřejmě nehořel.

„Oni mě zabijou,“ komentovala pak v jídelně svoje počínání.

Po půlhodině, když se družiny vrátily do tábora, se přišlo na to, že oheň nehoří.

„Je to mokrý až dolů,“ konstatuje Sysel.

Ještěrka jim projevuje účast. Nad ohněm je stříška proti dešti. Voda se na ní určitě nahromadila a pak stekla do ohniště.

„Chudáčci,“ lituje táborníky Lucie.

Petr se nevzdává. Po nějaké době foukání se jim daří opět přivést oheň k životu.

„A já jim ještě z dobré vůle pomáhala vyhrabávat žhavý uhlíky,“ nadává si v kuchyni Ještěrka.

V této zkoušce tedy táborníci obstáli se ctí a etapa se musela přeložit. Oheň opět zhasl následující den před budíčkem. Starosta byl tentokrát důkladnější.

Šaman, kterého zahrál zdařile Ještěr, chtěl za oheň zlato a drahé kamení. A tak se družiny vydaly ke Zlatonosnému potoku, do kterého Šeďa dopoledne nasypal systémem přiměřeně, přiměřeně sklenici kousků různých kovů. Oblíbená disciplína rýžování zlata měla jednoznačný průběh. První minutu se dalo sbírat pomocí zraku, pak se voda zakalila a šlo už jen o to, kdo bude mít více štěstí. Za půl hodiny družiny nasbíraly jen čtvrtinu původního množství. Zlatonosný potok je skutečně hoden svého jména. Tam už se nanosilo zlata ...

Dvoudenní výprava začínala obdobou někdejší nouzovské nouze. Tentokrát ovšem roli zlodějů jídla nehráli zbláznivší se vedoucí, ale konkurenční kmen Pijanů (Dodovi Oregoni). Ráno vedoucí zabalili jídlo do balíčků a Starosta jídlo odvezl k Oregonům, kteří jídlo odnesli do lesa, tam je rozvěsili a hlídali je. Po deváté hodině vyrazili Průzkumníci na výchozí stanoviště v lese pod Vargou.

Při přípravách měli vedoucí obavu, jestli nebudou Oregoni příliš tvrdými soupeři. Nakonec se ukázalo, že tato nouzovská nouze byla jen slabým odvarem té původní z roku 1988. Tenkrát vedoucí přivazovali některé děti hlavou dolů (třeba Jarušku), jiným kromě svázání prostrčili skrz rukávy klacek (Helča, Šárka, Kát'a a další) a tak podobně.

Nic z toho se tentokrát nedělo, i když začátek byl impozantní. 40 dětí se postupně vnořilo do lesa. Náhle se ozval velký řev. Asi 15 menších dětí s velkých řevem prchalo zpět z lesa. Laxním během je pronásledoval samotný Dodo a hrozně přitom řval. Pak už si Průzkumníci zvykli, a nakonec získali všechno jídlo, které Oregoni hlídali.

Divošská tematika byla celkem příjemnou změnou oproti kovbojům, indiánům a jiným dobrodruhům.

SLAVNÉ VÝROKY

Herouš: Nechtěl bych bydlet na vesnici. Tam mají málo možností spojení.

Slon něco šeptá Kubovi.

Kuba: Nerozuměl jsem mu ani slovo, ale vím, co chce.

Ještěrka: Blondák spí?

Dáša: Nedejchá.

Krokodýl: Marek má teplotu třicet sedm padesát.

Čert: Nevíš, kde je v Zásmukách lékárna?

Šed'a: Ne.

Čert: Tak já se zeptám v řeznictví.

Starosta dostal od Helči zábal na krk.

Z davu: Starosto, proč máš na krku igelit?

Starosta: To kdyby přišel k ránu déšť.

Helča: Co můžeš odložit na zítra, odlož až na pozítří a máš dva dny veget.

Sysla obtěžují komáři:

Já jsem celá ožralá.

Kuba: Byl jsem v Jugoslávii s maminkou a s rodičema.

Martina: Nekecej mi hlavu.

Sysel si stěžuje na škrábání v krku a bolení hlavy.

Ještěrka: Já ji naženu do teploměru.

Sysel s Ještěrkou mají v kuchyni záchvat smíchu. Marian smaží na plotně volská oka.

Marian: Nechte toho! Já neslyším, jak mi bublaj vejce.

Orientace - určení severu.

Buggy: Podle toho, jak si čmeláci stavěj úly.

Holcmoš: Vem si to butikovaný tričko.

Anča: Koho já bych nemilovala?!

Lucie: Martine, jestli nezačneš, tak skončíš.

Ještěrka: Budu Luce dělat psychickou potvoru.

1. družina hledá soutok.

Z davu: Tady to není, půjdeme hledat k tomu soutoku vejš.

Slon: A kde je tam soutok?

Z davu: Tam je soutok potoka s cestou.

Lucie spadla do potoka.

Lucie: To bolí, to dno!

Čert: Ančo, dělej! Rodiče ti zaplatili tábor, ne rekreaci!

Katka Ještěrce: Ty jsi hezčí s vlasama než bez.

Lucie před kamerou:

Ne tak zblízka, proboha!

Blond'ák: To je nefér, Kuba to má a já ne!

Martina pije bylinkový čaj

Slepý Petr překonává provazovou lávku